

тъ тѣй ненадѣйно, слѣдъ толкогодишиж раз-
станкѣ, ся познали че съ съругъ и съруга.

Иванъ ся помолил на Минкѣ да му
раскаже, какъ ся е поминѣла тя подирь
негово-то на пѣть трѣгваніе. И като
му исприказала тя, хваща пѣкъ той
за себе си да казва, какъ го уловили и
заробили разбойници на морето; какъ ся
отгървалъ отъ тѣхъ подирь петъ години
и ся завѣривалъ, но ненамѣрилъ Минкѣ на
кѣщѣтъ си, и какъ никой не знавалъ за
неѣ да му каже, кѣдѣ ся е дѣнѣла; и
какъ той отъ отчаяніе рѣшилъ да живѣе
на онуй мѣсто, отъ дѣто трѣгивалъ по мо-
ре, и тамъ да оплаква честѣтъ си, и
свършилъ най подирѣ съ туй, да каже
колко ся радва сега, дѣто го е събралъ
Господь съсъ неѣ и съ дѣчицата му.
Тогазъ радостни ставатъ и трѣгватъ къмъ
пещерѣтъ, да видятъ дѣцата, и отъ тамъ
пакъ ся притѣкмяватъ та всичкитѣ на едно
трѣгватъ къмъ Ивановѣтъ кѣщѣ.

Кога да трѣгиватъ Минка ся обърив
еще единѣжъ къмъ пещерѣтъ и прѣдѣ
всѣчкитѣ рече: Кѣщице моя, прибѣжище